

NAGYBÖJT 5. VASÁRNAPJA

A év

1- 4 oldal

Olv.: Ez 37,12b-14 – Róm 8,8-11 – Jn 11,1-45

Lázár föltámasztása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE**KEDVES TESTVÉREK!**

Egy olyan kérdéssel szembesülünk ezen a mai napon, amely mindegyikünk számára központi kérdés. *Van-e élet a halálon túl? A halálé-e az utolsó szó, avagy az életé?* Egy biztos, hogy a kereszténységünk olyan kérdése a feltámadás, amely bizony igen-igen próbára tesz bennünket. A leghihetlenebb kérdés a feltámadás kérdése a számunkra. Ugyanakkor, amikor az apostolok hirdetik Jézus föltámadását, akkor így fogalmazzák meg az üzenetük lényegét:

*“ Ha Krisztus föl nem támadt,
akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk
és hiábavaló a ti hitetek! “*

Valamiképpen nekünk a lelkünkben kellene kibékíteni ezt a nagyon súlyos kérdést. Mi talán sokkal nehezebb helyzetben vagyunk ezzel kapcsolatban, mint a régen élt emberek, mert mi minden jelenséget természettudományos módon próbálunk vizsgálni és bizonyítani, vagy inkább így mondom, bizonygatni.

Sajátos, itt két halálról van szó ebben a mai bibliai üzenetben, egy nép haláláról és egyetlen ember haláláról.

Egy nép haláláról, amely fogságban van, a zsidóság a babiloni fogságban szenved, ahogy hallottuk az olvasmányból. Elveszítették a hitüket, az életbe vetett hitüket, az életkedvüket, a jövőbe vetett reményüket. A sírban tudják magukat és nem segít az Isten. Egy ember haláláról, Lázár haláláról, aki pedig Jézus szeretetében élt mindennapjaiban, de meghalt. Hol volt a Barátja?

Kedves Testvérek!

Azt gondolom, akkor amikor mi ezzel a kérdéssel foglalkozunk, valamit mindenképpen tisztázni kell. Itt most Lázár halálát és föltámasztását és Jézus halálát és föltámasztását kell egymásmellé állítani.

*Jézus Lázárt ebbe a világba hívja vissza.
Jézus, akit az Atya támaszt föl, nem ebbe a világba jön vissza.*

Egy másik világba még akkor is, hogyha az apostolok találkoztak Vele, vagy így is mondhatnám, egy másfajta Testben, - így mondják ezt a teológusok és a gondolkodók, - szellemi Testben jelenik meg Jézus újra ebben a világban.

Amire még érdemes odafigyelni. Azt hallottuk, hogy milyen sokan voltak itt ennél a testvérpárnál. Milyen sokan siratták velük együtt Lázárt és még Jézus is könnyekre fakadt.

Elgondolkodtató,

amikor Jézus visszahívja Lázárt ebbe az életbe,
akkor ez a jelenség *nem támaszt hitet az emberekben,*
azokban az emberekben, akik itt megrendülten állnak.

Bizonyára ez egy tekintélyes testvérpár volt. Sokan szerethették őket. Már túl vannak az első mély gyásznapokon. Hiszen a zsidóknál az első három nap a mély gyász napja. A következő három nap a kevésbé mély gyász napja és aztán következik harminc nap, ami a gyászidő.

Ami elgondolkodtató,

ugyanakkor Jézus föltámadása, akit az Atya támasztott föl,
- talán erre is jó gondolni és tudatosítani magunkban, hiszen húsvétra készülünk, -
Jézus nem föltámadt, hanem az Atya föltámasztotta,
nem a maga erejéből támadt föl Jézus, hanem az Isten nyúl utána,
az Isten tartja a kezében és ad neki életet.
Ez a feltámasztás viszont hitet kelt.

Hitet támaszt az apostolokban és aztán majd ez a hit elmélyül, amikor megkapják a Lelket. Ez a hit tart ki századok óta a keresztény közösségekben és ez a hit hordozza a keresztény közösségeket, ami azt jelenti, hogy mégiscsak *az Isten az erősebb.*

Mégiscsak az Élet hatalmasabb, mint a halál!

A kereszténység egész története erről az új Életről szól, amit az Isten adott Jézusnak és amit az Isten ad mindegyikünknek, ha vele kapcsolatba kerülünk.
Az, amit itt hallottunk körülbelül így összegezhető.

Most egy más szempontból próbáljuk ezt a kettős halált szemügyre venni.

Ebben a történetben van egy szó, ami többször is szerepel a halállal kapcsolatosan. Azt gondolom, nem véletlenül használják ezt a szót, csak nem biztos, hogy mi arra gondolunk, aminek ez a jelentése, hogy *kihívja*, Jézus *kihívja* Lázárt a halálból. Vagy annak a másik halott történetnek az esetében, amikor egy nemzet hal meg, akkor az Isten *kihívja* őket ebből az állapotukból, a halál állapotából.

Ez a szó, ez a *kihívás* egy jövevény szóval sokkal jobban kifejezhető a számunkra: *provokál*. Ez az evangéliumi történet provokál bennünket. Provokál bennünket, akik úgy gondolkodunk ahogy, akiknek olyan a hite amilyen.. Ez a szó, - ami, mondom jövevény szóként szinte úgy él, mint egy magyar szó, - ez azt jelenti: “pro vocare”, kihívni. Kihív bennünket ez a mai evangéliumi történet egy nagyon is emberi gondolkodásunkból. Segíteni akar bennünket abban, hogy úgy tudjunk gondolkodni, ahogy az Isten gondolkodik az életről, ahogy Jézus gondolkodik az életről, amely életben sajnos jelen van a halál. De a kérdés az, hogy mi eljutunk-e odáig, hogy

mindezek ellenére az Istennel szövetkezve éljünk.

Akkor most nézzük ezt a nemzethalált. Számtalan nemzethalál volt már, vagy hatalmas tömegsírok voltak már az emberiség történetében, háborúk során, aztán különböző járványok következtében. Ez a nemzet, a zsidóság Babilonban van. Az Isten nagyon kifejező módon vezeti őket arra rá, hogy velük van. Nem hagyja őket a sírban. Elküldi hozzájuk Ezekiel prófétát. 539-ben vagyunk Jézus előtt. Nem olvastuk most föl az olvasmányban a folytatást. Egy látomás van, a csontmezők látomása. Azt halljuk ebben a nagyon kifejező történetben, hogy megelevenednek ezek a csontok. Az Isten Léleke eleveníti meg őket. Az ószövetségi történet arra az isteni Lélekre utal, amely isteni Lélek a teremteskor életet teremt, az élettelen anyagból életet hoz elő. A zsidók számára világos volt Ezekiel útja hozzájuk, bátorítása, prófétálása egyértelművé tette, hogy az Isten kimenti ebből a halálból, ebből a sírból őket. A zsidók egyébként a húsvétra készültek ezt a történetet külön átélve, mintegy lelkileg fölkelésülnek arra, hogy még jobban megértsék, mit tett értük és velük az Isten, amikor az egyiptomi rabságból szintén kimentette őket.

A másik halott Lázár. Mit hallunk a történetben? Most nem akarom a részleteket sorolni. Itt van Jézus, a párbeszéd. Mártának meg Máriának a megjegyzései egyértelműek. De van egy fordulat. *Ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem, de tudom, hogy bármit kérsz az Istentől, megadja Neked.*

Testvérek!

Ez a döntő, ez a döntő fordulat!

Legyőzhet bennünket a világ, megnyomoríthat bennünket a betegség,
de ha Istennel vagyunk, ha el tudjuk hinni,
hogyminden helyzetben az Isten velünk van,
akkor mindezek fölé tudunk emelkedni!
Igazából ez az ember hatalmas lehetősége!

Provokál bennünket az Írás és provokál bennünket Jézus, aki azt mondja, hogy *“ Én vagyok az Élet. Én vagyok a feltámadás és az Élet! ”*. Igazából azt akarja ezzel nekünk üzeni a Szentírás és azt tudatosítja Jézus minden emberben, hogy aki vele szövetségben van, az az Élettel szövetkezik.

A betegségek, a tragédiák, a halál
elszomorítanak bennünket, sírunk és jajgatunk,
de ha Jézushoz tartozik az ember,
akkor nem ez a legerősebb tapasztalat ebben az életben,
hanem sokkal inkább az, amire képesek vagyunk Jézussal szövetkezve.
Szolgálni tudjuk az Életet!

Mi magunk élünk és az által él körülöttünk a világ, hogy Jézus Léleke éltet bennünket. Jézus Léleke határozza meg a gondolkodásunkat, a szavainkat, a cselekedeteinket.

Ez azt jelenti,

hogymagunk körül mindenütt,
ahol a halál előszelével találkozunk,
a szegényekben, az elhagyatottakban, a kicsinyekben,
a nyomorultakban, a betegekben,
akkor ezek között az emberek között úgy tudunk járni,

mint az Élet hírnökei.

Testvérek!

Biztos, hogy az ember számára a feltámadás kérdése a legproblematiszabb tanítása a kereszténységnek. *De ez az igazi üzenet, hogy megújulunk-e nap mint nap Isten erejében.* Megújul-e általunk a világ, az a világ, amely igen sokszor azt a képet mutatja nekünk, hogy elfogyott az élettereje, eltűnt az életkedve, nincs jövőbe vetett hite. Ezt itt a mi országunkban különösképpen is fájdalmasan tapasztaljuk. Bár, azért gondoljunk arra, hogy ezt szuggerálják nekünk, hogy ilyen a mi helyzetünk. Amikor ezeket mondják, hogy “ nálunk itt Magyarországon “... Ugyan kérem, semmi se más, mint másutt, csak valamit mindenképpen ránk akarnak erőltetni.

Úgy gondolom, hogy különösen ebben a helyzetben, az emberiség halálhelyzetében rendkívül fontos az, hogy halljuk-e a próféták szavát, akik hozzák az üzenetet. Azt az üzenetet, hogy az Isten Lelke képes megeleveníteni bennünket. Csak az Isten Lelke képes föltámasztani az embereket, a társadalmakat, a nemzeteket, az emberiséget. Egyre inkább kiábrándultan tapasztaljuk, hogy úgy látszik az e világi próféták, legyenek azok pártvezérek, legyenek akármilyen politikusok, erre nem képesek. Egyszerűen azért nem, mert semmi közük nincs ahhoz az eszmeiséghez, amely az életet szolgálja. Ebben a globalizált világban *a krisztusi globalizáció az egyetlen megoldás!* A világ globalizálódott, ha tetszik ha nem.

*Ebben a helyzetben egyetlen Erő tud úgy megjelenni,
ami Életet jelenhet, ez a keresztény üzenet!*

Mi mindannyian egy olyan világban élünk, amely a halált számúzi a mindennapjaiból, elsősorban intenzív kórházi osztályokra. Ez a halál mindig közeledik felénk és egyszer mindegyikükhöz elérkezik. Jó, ha addig, amíg végérvényesen meg nem érkezik, nem feledkezünk meg arról, hogy naponta, naponta üzenet ez a halál. De ha Istenhez tartozunk, akkor naponta, minden nap az Élet oldalán állunk.

+ A M E N +